

Hans Deichmann Simonsen erindringer: Aarhus Punk

Hans med bandet War of Destruction, omkring 1981-1985.

Fra venstre: Steen Thomsen, Dan "Donny" Sørensen, Hans Deichmann Simonsen, Jan "Key" Hansen.

Interview med Hans Deichmann Simonsen 02/10/2023.

Af: Emil Gam Klinkby

Hans Brian Deichmann Simonsen var i 1980'erne et velkendt ansigt fra den aarhusianske punkscene. Han startede i bandet *Normals / The Normals* omkring 1980, hvor han overtog posten som forsanger. Herefter blev han forsanger i bandet *War of Destruction* fra omkring 1981. Det er sidenhen blevet til en håndfuld udgivelser med bandet, samt et utal af koncerter. Hans er stadig i 2023 aktiv i War of Destruction. Det gør bandet til et af de længst udøvende punkbands i Danmark. I 1980'erne var Hans desuden aktiv i punkmiljøet som medarrangør på bl.a. den store punk- og new-wave festival i Aarhus, Monody Festival.

”Man fik en tillid, blandt andet til sig selv, ved hjælp af mennesker som stod i samme situation”

Hvad er, eller hvad var punk for dig?

Det var et udtryk, først og fremmest. Nogen vil kalde det et oprør, men jeg ved sgu ikke, om det var oprør. Det var mit talerør for ting, jeg ikke var tilfreds med - en måde at få udtrykt mig på, i forhold til at jeg havde svært ved at skrive ting. Der blev misforstået meget, så jeg manglede et sted at komme af med noget. Jeg blev ramt meget af den der energi, for jeg har energi - også voldsom energi indimellem. Det skulle ud på en positiv måde, for jeg er ikke aggressiv og voldsom i min verden. Jeg manglede et udtryk, en måde at gøre det på – at komme ud med, hvad jeg følte og mente, så man kunne forstå det. Jeg er ikke engelsktalende. Det var dansk og handlede om min hverdag. Det foregik i min hverdag. Det kom ud, og jeg fandt ud af, at det er jo sådan folk tænker og er.

Det handlede om ting, som jeg selv er meget imod: forskelsbehandling, racisme, den slags ting - det forstod jeg slet ikke. Og det kæmpede jeg sgu hårdt imod og ytrede mig omkring. Det var faktisk dét, jeg brugte det til. Det var ikke fordi, jeg var anarkist. Det har jeg altid syntes var en total utopi. Der var jo andre måder at gøre ting på, end at få kæmpe uddannelser og skulle blive så klog og tjene pisse mange penge. Der var andre værdier i mit liv, som jeg så også stødte panden mod en mur på - mange gange. Men vi fandt et sammenhold *der*, hvor det altså ikke betød ret meget. Man kunne gøre en forskel, hvor det ikke var penge og prestige, det egentligt handlede om - men hvem du *var*. Du havde ret til at være forskellig, uanset hvad fanden det handlede om. Og allerede med kønsroller - jeg forstod slet ikke, hvad der skulle være forskel i det. Vi er jo mennesker, ikke? Det var ikke helt som diskussionen i dag, men jeg kunne slet ikke forstå det der. Jeg synes det var helt langt ude, at man tævede sin kone og overgreb i det hele taget. Det var ikke noget, jeg synes var fedt – og så politik, det synes jeg heller ikke lige var det fedeste. Det blev så mere personligt med årene, men det var bare de ting, man tog fat i fra flimseren og fra sin hverdag.

Det var min måde at få et talerør og min måde at komme af med de ting, jeg havde brug for. Sammen med nogen, der var ligesådan. Og den var jo forbavsende stor, den kreds. Det hele er et projekt - man kan ikke lave sådan noget uden respons. Så det hedder ”tak for hjælpen” hver gang, man har spillet - fordi det er teamwork. Og det var jo fascinerende at kunne stå på scenen og gøre en forskel.

Punken bredte sig meget ud i afarter, hvor folk havde behov for de her ting og få det udtrykt. Det betød også at der kom ro på mange ting. Der udsprang mange ting ud af det, digtere og alt muligt andet. Man fik et ståsted. Man fik en tillid, blandt andet til sig selv, ved hjælp af mennesker som stod i samme situation. Man følte sig godt tilpas i det. Man stolede på det, og man bakkede hinanden op.

”Man skulle reelt set ikke kunne spille noget som helst. Det kunne man sgu lære”

Hvor fandt I fællesskabet?

Musikken gjorde meget selvfølgelig, i mit tilfælde. Det var den der trak energien og udtrykket. Så mødtes man tit til koncerter og de steder, man kunne ude i byen. Der var jo mange, man kunne genkende ret hurtigt. Der var bestemte steder, man mødtes - på torvet og sådan. Så snakkede man sammen, og det var tit her bands blev lavet. I Aarhus var man opdelt i bydele. Så kom man ind i et sted som Ungdomsklubben Vester Allé (Opgang 2, red.). Her fik man et fælles sted som var et godt samlingspunkt i en periode. Og her mødtes vi jo, blandt andet i War of Destruction. Vi havde mulighed for at komme derned og øve. Øvelokaler var et problem, fordi det kostede penge.

Men man mødtes til koncerter, og her blev bands tit dannet, ofte lokalt. Og så har det spredt sig ud hen ad vejen. Alle kunne lave det, så nemt var det. Man skulle reelt set ikke kunne spille noget som helst. Det kunne sgu man lære. Man fandt teknikker, hvor man kunne lave en strofe der lød sådan nogenlunde ren. Vi havde en guitarist, der ikke kunne tage en akkord, men han stemte bare guitaren ned. For vi havde en bassist, der kunne spille og så lavede vi energi på den måde. Det blev en niche for sig selv, i Danmark i hvert fald - og det er vi blevet ved med. Og det var den måde, man fik en mulighed. Musik var jo altid sådan, at man skulle kunne både det ene og det andet. Det betød ikke en skid. Det handler om at komme ud, være sammen og ”jeg kan også!” - og det blev der sgu ikke grint af, tværtimod.

Det handlede om, at alle kunne. Man fik en chance. Det krævede sgu ikke, at du skulle være et geni på noget punkt... Og der var faktisk en scene for det - og den blev større og større. Der er udsprunget rigtig meget ud fra den, heldigvis. Mange metal-arter er startet på den måde, og det synes jeg var ret fascinerende og fedt. Men det startede jo her, det var koncerter hvor man mødtes og snakkede. Så udvekslede man telefonnummer og så kunne man gøre det den vej igennem. Det

krævede jo lige, at man havde nogle kontakter. Det var jo kontakten, der gjorde det - og en fælles interesse. Det var skægt.

Hvilke faktorer ser du som særlige i forhold til starten på den aarhusianske og danske punkscene?

Det startede jo op med sådan nogle som Lost Kids, Dream Police og Zero Point. Ellers startede det i vores ungdomsklub på Vester Allé (Opgang 2, red.). Det var jo der, mange startede

Pære Punk betød sgu nok, at der opstod en mulighed og at man troede på den. For jeg kunne godt tænke mig at få et band - men havde ikke tænkt på, hvordan vi lige gjorde det. Man havde en idé om det, og så kom tilbuddet pludseligt. Man stod jo tit på gulvet. Man kom man for at synge lidt med, og hvis man var vild nok placerede man sig, så man blev set som publikum. Det var nok en kombination af de to ting som betød, at jeg fik en mulighed for at komme igennem og prøve mig (Hans var den anden forsanger i Normals, hvor han overtog fra Rene Rutter, red.). Til en koncert, måske var det til 10'er punk på Tagskægget... Min allerførste strofe. Jeg prøvede bare at være oppe og synge med på et enkelt nummer sammen med Rene. Det var jo sgu meget sjovt, og så fik jeg så henvendelse.

Man kunne godt spille i... Jamen, jeg spillede jo kraftedeme i 4-5 bands på et tidspunkt. Både som bassist og meget andet godt. Og hvorfor det? Jamen så manglede de lige en, og så hoppede man lige ind. Det handlede jo kun om musik. Og det var det, man brugte sin tid på. Det var de fede tider under socialen. Der kunne man jo fandeme bare fede den af. Men man brugte jo enormt meget tid på musik og arrangere koncerter. Man havde fandeme ikke tid til alt muligt andet. Det var jo et fandeme et 24-timers job, nærmest. Når man tænker tilbage, kors hvor har man brugt meget tid på sådan noget. Det var da sgu heftige tider, hvor det hele ikke bare var etableret arbejdsmarked. Der var man fredet. Det var lige før, man fik en pension, hvis man havde gået 4-5 år på bistandshjælp. Det ville jeg fandeme godt nok ikke. Jeg har ikke noget imod at arbejde. Det har jeg aldrig haft. Men altså... Det havde jeg sgu ikke tid til lige på det tidspunkt. Så jeg lavede bare noget andet. Det har været en god tid. Jeg har aldrig brokket mig over det, jeg fik. Fordi... Vil du have mere? Så må du gøre noget for det.

Men ja, det var tilfældigheder en gang imellem. Så fandt man de samlingspunkter der, og så havde man også lyst til at prøve.

”Det handlede bare om at være autentisk og tro på det, man gør”

I er blandt de længst eksisterende punkbands i Danmark, måske det længste... Har I haft pauser undervejs?

I hvert fald udøvende, ja. Ja vi har haft nogle pauser, hvor vi fik gæld og børn. Men det var også i 90'erne. Det var en meget forvirret periode, musikalsk. Vi kunne ikke finde ud af, hvad fanden det hele skulle være - og så manglede vi vores retning.

Der havde vi et break, hvor jeg selv fik barn og kørte i motorcykelklub i nogle år. Jeg havde et behov for det. Jeg har haft brug for det. Jeg elsker mekanik og motorer. Jeg kørte i 15 år i en klub. Men jeg vendte sgu tilbage igen. Det var også nok det, der trak mest. Jeg har aldrig glemt min musik, det har jeg fandeme ikke. Den kørte ved siden af... Meget mærkeligt i den verden - de to ting er forbavsende ens, men med forskellige udtryk. Det er sådan lidt underligt. Det var sjovt at have de overbevisninger fra punkens verden i en motorcykelklub, det var sgu flippet. Men det kunne sagtens harmonere, og jeg havde det fandeme godt der. Jeg var glad for den dengang. Men også pisseglad for at komme ud af den. Det var barsk, det var noget heftigt noget. Det havde jeg simpelthen ikke moral til, det der. Det kunne jeg sgu ikke - det gik over i noget helt andet.

Vi blev jo præget af alt det pis, der skete med krigen og alt det lort - og det kunne jeg ikke finde rundt i til sidst. Det var sgu ikke det, jeg ville. Men musikken... Den blev, og så kom der sgu lige pludselig et kald, om jeg havde lyst til det igen. Jeg havde meget min tvivl, for det var svært at gå til koncerterne med rygmærke på - og det kan give nogle forfærdelige problemer.

Men det gik fandme hurtigt over og folk glemte det. For det var jo ikke det, det handlede om. Det handlede bare om at være autentisk og tro på det, man gør... Og det har jeg aldrig nogensinde lagt skjul på, hvad er det egentlig det handlede om. Det var dér, mit hjerte lå - og så startede vi op igen. Efter den første koncert, der var vi sådan ”det var sjovt”... Der kiggede vi på hinanden og besluttede, at det ikke var for sidste gang. Og så har det kørt lige siden, nonstop. Og det er gået rigtig stærkt.

Man har hørt meget om både tæsk og narko indenfor punkmiljøet. Har du nogle særligt dårlige oplevelser indenfor det?

Jeg har selv oplevet det, meget endda. Jeg har drukket for meget i hele mit liv – det er én ting. Tæsk? Ja tak skæbne, specielt i starten. Man var jo delt op i forskellige kategorier, det var meget almindeligt lige der i 80'erne. Der blev man jagtet igennem byen. Punkeren er meget pacifistisk i forhold til det - og det var jeg ikke helt tilhænger af, må jeg jo nok indrømme. Jeg var en af de første, der pludseligt forsvarede mig med en kæde, eller hvad det var. Og det var der jo meget delte meninger om, om man skulle eller ej. Jeg var jo bare træt af at få tæsk hele tiden. Det gad jeg ikke mere, jeg fik bare nok. Jeg ved ikke, om det har hjulpet eller ej, men jeg fik det i hvert fald bedre selv på mange måder. Jeg har sgu aldrig været bange for få sådan noget tæv, men det er sgu da ikke ret rart. Der var mange som røg på den konto. De kunne sgu ikke holde til det - og det forstår jeg fuldt ud.

Stoffer... Det har da været inde over i nogle af de der grupperinger. Men der har også været en stor forståelse for, at man stopper op igen og siger ”Hey! Det er ikke godt, det her”. Fordi stofferne er nærliggende for nogen. Der har været nogle hårde skæbner indimellem som stod i de verdener, f.eks. pga. en tidligere del af deres liv, eller i hvert fald livet. Det har været fucking hårdt - altså misbrugshjem og hvad ved jeg. Der har været nogle hårde ting og det har selvfølgelig præget os med stoffer, men det var ikke et udpræget stort problem. Alkohol er det, der har fyldt rigtig meget i den verden. Stoffer? Både ja og nej. Jeg har selv været inde over stoffer, ja. Jeg er også kommet ud af det igen, som man nu kan. Man har hjulpet hinanden ud af det. Det er ikke noget, man har fået et stempel for, tværtimod. Man har fået backup, hvis man ville. Ellers så forsvinder det af sig selv. Men det er et hårdt miljø, både mentalt og fysisk. Det har sin pris. Det kan vi ikke komme udenom i vores samfundsopbygning, at man bruger man stoffer til sådan noget skidt. Men der er et stort fokus på det i miljøet, og har altid været det. Man går meget imod det. Og det er supergodt, synes jeg. Det er det samme med overgreb, forskningsbehandling af homoseksuelle og andre minoriteter i det hele taget. Det har man altså været kraftigt imod. Og det gælder på samme vis med stofferne. Det er bandlyst, fordi man har set, hvordan det kan ødelægge mennesker, man virkelig elsker og holder af. Så jo, det er der - men man har også været god til at håndtere det, synes jeg. Andet havde været fuldstændig naivt at tro.

”Jeg læser ikke så godt, men jeg kunne fandeme godt forklare om mit liv”

I forlængelse af historierne om tæsk - følte du generelt at I blev set ned på fra resten af samfundet?

Ja, det gjorde man. Når man stiller sig helt ud på en side i forhold til det, jeg synes samfundet var, så stak man meget ud. Det var grimheden eller ekstremheden. Det var også det, der var en provokation... Og så går det over gevind på nogle punkter - og det skal det også. Jeg synes det er fantastisk. I dag der vil man se de frisurer og andre ting, jeg fik tæv for. Det er fuldstændig in i dag, tatoveringer og alt muligt andet. Jeg synes det er lækkert, at det kan lade sig gøre. På dét punkt er man blevet meget mere fri. Så har man så tilkoblet sig begrænsninger andre steder. Men ja, det gjorde man. Det er sjovt... Det var faktisk den ældre generation, som hurtigere fandt ud af, at det ikke var så simpelt alligevel. Det gjorde de fordi man tit var imødekommende og hjælpsom, også overfor ældre. Så kunne de se væk fra det ydre, når man først kom ind under huden på dem. Det er altså alt efter hvilken attitude, man selv havde. Det var min oplevelse af det.

Jeg har holdt mange foredrag i en periode i mit liv også. Fra man går ind, starter det "Hold da kæft!". Sådan en 3. 4. 9.-klasse... Men når man gik derfra, så var det jo noget helt andet. Men det var ud fra den overbevisning og tro, man havde. Og så måtte man også respektere de holdninger, der kom som følge. Prøver man at bruge noget psykologi på det, ud fra egne erfaringer, så er vi ikke så forskellige. Vi har prøvet det samme, men har valgt dét og dét... Og der var ikke noget, der var forkert. Det var meget interessant. For det fyldte jo meget. Den der grimhed, det støjende, provokationen, reaktionerne på mange ting. Det kan jeg godt forstå. Man forstod bare ikke årsagen bagved - det så man aldrig. Følelsen af at blive set ned på, snakket grimt til hele tiden... Det har jo sin effekt. Tænk hvis nu man oplevede det selv... Men det stak jo i øjnene åbenbart. Så et eller andet sted har det haft en funktion.

Så kom der jo mere. Læsestof kom der en del af, og det gjorde meget... Digte... Foredrag fandt jeg ud af, at det kunne jeg finde ud af. Jeg læser ikke så godt, men jeg kunne fandme godt forklare om mit liv... Om spontaniteten, og så lave et par få oplæg med lidt hjælp fra Søren Marcussen (fhv. leder af Opgang 2, red.) som satte mig i gang med de ting. Det var faktisk spændende, og jeg synes det var meget givende... Hold da kæft.

Men der var da nogle af de små steder... Vestkysten, hvor jeg var tvunget til at bo i en periode. Jeg blev jagtet af en far med jagtgevær en gang. Det var helt vildt. Men jeg fik pisse gode venner med deres sønner hen ad vejen. De synes også, det var interessant. Fiskere... Der var mange klø af sådan nogle. Men jeg fik fandme nogle gode venner, for du kan ikke tæve mig til fornuft. Man kan godt nå ind under huden på folk en gang imellem. Det gav meget, lidt åbenhed og forståelse. Det skal

man også lære i sit eget miljø. Det kan godt være noget tilknapet. Det er klart, når man har fået så mange hakker over næsen - så lukker man af og passer på sig selv. Det skal man lære at åbne op for.

”At andre ikke føler sig trådt på, det synes jeg er stort”

Hvad er blandt dine bedste oplevelser fra punkscenen eller punkmiljøet?

Det var blandt andet at spille i Den Grå Hal for, jeg ved ikke hvor mange mennesker. Det havde jeg ikke lige set komme. Det var stort. De væltede bare ind. Det var en stor følelse at komme ind til en halvfyldt sal, og så blev der sagt at vi skulle spille - og så væltede det bare ind. Det var en stor følelse at stå på en kæmpe scene. Så mange mennesker kom ind, man kunne stå og se det... For at komme og høre os. Det var fantastisk. Og så selvfølgelig at spille opvarmning for Discharge i København, det var en rigtig stor oplevelse. Det store ikon-band. At se Dead Kennedys for første gang, selvfølgelig var det kæmpestort. Foredragende har også gjort rigtig meget for mig. Men hele oplevelsen af at være en del af War of Destruction og dens udtryk, og være inspiration for andre, som man har bakket op om og påpeget for, hvor jeg synes mulighederne var... Og så at se i dag, hvad de er blevet til. Det synes jeg fandeme er fedt. Stort set alt, hvad de er blevet til. De ting man har givet - folk tænker sgu virkelig over, hvad fanden er det vi står og siger, og så kan man debattere og snakke om det efterfølgende. At andre ikke føler sig trådt på, det synes jeg er stort. Det er fandme godt!

Jeg hører af og til ”I er den store inspirationskilde til det, vi laver”. Det er fint, inspiration er godt nok. Men det er bare *jer* der har lavet det, I gør. Og man kan se, at de tror på det. Det er superspændende. Det er det ærlige udtryk, man kan lave. Det fortæller også lidt om, hvem du *er*. Der er mange ting, man ikke forstår - men når man ser den der helt rå åbenhed, så forstår man tit ”hvem er *du*”. Det synes jeg er ret fedt. Og det er *det*, jeg gerne vil have frem i det, jeg laver og som jeg også gerne vil se. Det er det, der betyder allermest for mig - at få lov til at udvikle det, jeg kan. Kan man de her ting, tør man de her ting, for det kræver faktisk en del mod – så giver det åbninger til andre ting. Der er ikke noget du ikke kan, før det er prøvet.

Noget som har betydet meget er, at du har fået nogle muligheder og at du tør bruge de muligheder. Man tror på, at man har muligheder, til trods for de begrænsninger som samfundet sætter dig. For eksempel ordblindhed, som kan være et stort problem. Jeg har da et skriftsprog nu, men det fik jeg

først da jeg blev 30. Det er ikke noget problem, man kan se nogle andre værdier. Jeg har fundet nogle andre evner, jeg har lært at bruge dem og tro på dem.

Igennem tiden fornemmer er der blevet skabt en del fordomme og misforståelser i forhold til punk. Hvordan mener du at punken er blevet misforstået?

At det skulle være vold. Vold og stofmisbrug. Lige gyldigheden overfor, hvem man er som person, fordi man ser ud som man gør. Alle de der lallede holdninger - det er jo langt fra sådan, det er. På den musikalske side er det nøjagtigt samme holdning. Den der lige gyldige holdning til alt og sig selv, det er fuldstændigt misforstået. Det er faktisk lige præcis i relation til sig selv, at man forholder sig til de valg, man tager. For det er jo ikke for sjovt at skille sig så meget ud. Så har man noget, man gerne vil sige. Man har bare ikke brugt tid på det i pænhedens verden. Den misforståelse er der stadigvæk - ikke nødvendigvis i forhold til punken, men med alle andre former for minoriteter. Og det synes jeg er pissehårdt at se på, at de tendenser stadig findes.

Men punken er helt fejlfortolket. Punken var meget udskilt på det punkt, den fyldte meget. Den stak så meget ud i den tids pænhed. Som egentlig også var ret outreret, f.eks. diskene var jo også ret outrere, men på en meget pæn måde. Men punkerne var mere rå, og blev derfor jagtet mere – og så får man altså en mere rå gruppe, med en rå tankegang. Det ser man stadig med andre grupper i tiden. Jeg har det svært med de fordomme.

”Gå ud og prøv de her ting i stedet for at spille klog på, hvad alle andre skal gøre”

Tror du at unge mennesker føler det samme i dag? Musikken udvikler sig stadig med nogle af de samme udtryk - er man i virkeligheden ikke kommet meget videre?

Ja. Det tror jeg. Der er desværre kommet en faktor med ind som bibeholder folk i f.eks. depression og påvirker måden at udtrykke sig på. Teknologien har det, at den peger på at du har en åbenhed, en frihed som du kan søge tilflugt i. Men den dikterer en verden, hvor du ikke styrer og bestemmer selv. Det gør du trods alt ved at kreere noget selv – musik, kunst, kald det hvad du vil... Der kreerer du noget selv, du bruger dig selv. Det er de samme muligheder, vi har i dag. Men inspirationskilderne kommer i stor udstrækning fra de sociale medier.

Det er nemmere og hurtigere. Desværre ser jeg en tendens i forhold til udviklingen af musikken. Nogle gange tager det en drejning af at være lidt for rodet i stilarten. Det er hentet ind alle mulige steder fra. Det er ikke *helt* selvgjort på mange måder. De kommer ikke helt ud over kanten. Det ser jeg som et stort minus - ungdommens frustration i manglen på et udtryk, et ståsted, et tilhørsforhold. Og der er grupperinger ret gode indimellem. De har ikke de samme grupperinger. Det foregår digitalt i små, lukkede alenerum. Den virkelige verden er bygget sådan sammen, at du har brug for at komme ud og bruge det. Det appellerer den teknologiske verden altså ikke til. Teknologien styrer alt. På dit job, din fritid, dine børn, dine spiservaner. Jamen det er jo alt - og det ødelægger menneskets kreativitet.

Du fjerner din sikkerhed, din identitet. Din sikkerhed begynder at ligge et andet sted. Du tjekker alt. Du ved alt på ingen tid. Reelt set ved du ikke en fucking skid om noget som helst. Du glemmer at gøre det selv. Folk bliver usikre og utrygge. Jeg ser en hjælpeløshed og en frustration i den verden, vi har skabt. Der er ikke ret meget oprør i noget som helst. Man tolker oprør som noget andet. *Der* kan du brugte alt det, du vil - og du kan fandeme være det ene eller det andet på Facebook - det er *der* kampen foregår. Og jeg kan ved gud ikke forstå det. Du engagerer dig jo egentlig ikke på den måde, vel. Du kan jo tillade dig meget mere. Du mærker ikke konsekvensen af det, du rent faktisk tror og mener og gerne vil have frem. Så mener jeg ikke at man lærer noget af det. Du kan ikke give noget videre af det. Så kan man indbyrdes prøve at blive enige om det, og så accelererer det. Det kan blive værre og værre og vildere og vildere. Og folk tror fandeme på det. Du kan jo bilde folk alt ind - at jorden er firkantet, bare du får likes nok.

Grib dagen. Gå ud og prøv de her ting i stedet for at spille klog på, hvad alle andre skal gøre - inklusiv dig selv, fordi du ikke turde gøre det alligevel, medmindre du har i hvert faldt 15.000 gode grunde. Det er jo ikke *din* holdning.

Der er et kæmpestort problem i måden at behandle hinanden på. Der er begyndt sådan en ligegyldig, kynisk måde at se ting på. Det er meget selvisk. Og jeg tror, at det er en tendens der forsætter. Og jeg tror, uden at være dommedags-stanniolhat-agtig, at det bliver noget der kommer til at skinne så meget igennem i vores tid, at det braser sammen. Altså, menneskene selv braser det hele sammen i en god mening - for jeg tror ikke, at det er i en ondskabsfuld hensigt. Det er bare det, der sker. Du kan ingenting selv. Du kan ikke en gang komme med bussen. Du kan kraftedeme ingenting. Man føler sig lidt som en dinosaur i sin egen verden. Det er frygteligt, men jeg kan ikke gøre så meget ved det.